

30 Απριλίου 2018

Εξαφανίστηκε το βάρος!

[/ Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ο Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης (αριστερά), ο Γέροντας Ιωσήφ Σπηλαιώτης (στο κέντρο) και ο Ιερομόναχος Εφραίμ της Αριζόνας.

Μια μέρα είχαμε παγκοινιά [συλλογική εργασία] και δουλέψαμε σκληρά όλη η συνοδεία σε οικοδομικές εργασίες [διηγείται ο μακαριστός Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης]. Μόλις τελειώσαμε και ήταν ώρα για την καθιερωμένη ανάπαυσιν, ξαφνικά ακούγεται ένα παρατεταμένο κορνάρισμα καϊκιού, από τον αρσανάν. Μόλις το άκουσε ο Γέροντας [Ιωσήφ ο Σπηλαιώτης], τον είδαμε να σκυθρωπάζει στο πρόσωπο.

- Τι συμβαίνει, Γέροντα;
- Βρε, τον ευλογημένον, επέτυχε την ώρα. Είναι ο Γ. και μας έφερε ένα βαρέλι λάδι.

Οι πατέρες ήταν τόσο κουρασμένοι που ο Γέροντας δεν τολμούσε να προστάξει κανένα. Η μόνη λύσις αν υπήρχε κανένας εθελοντής. Δεν ξέρω πώς φωτίστηκα και μπήκα στον λογισμό του Γέροντά μου. Τον ρωτώ:

- Γέροντα, έχει ευλογία να πάω εγώ να φέρω το βαρέλι;

- Αφού το θέλεις με την ψυχή σου, πήγαινε και η ευχή μου θα σε βοηθήσει, παιδί μου.

Τρέχω αμέσως κάτω μαζί μ' ένα σκοινί. Φθάνω στον αρσανά. Γονατίζω και δένω το βαρέλι στην πλάτη με το σκοινί. Όταν προσπάθησα να σηκωθώ τα γόνατα πήγαιναν να λυγίσουν. Δοκιμάζω να περπατήσω· σχεδόν αδύνατο· τα πόδια δεν βαστάνε. Παρ' όλα αυτά δεν το βάζω και κάτω. "Αφού, λέω, μ' έστειλε ο Γέροντας, δεν το παρατάω, ώσπου να πέσω κάτω. Τότε μόνον είμαι ανεύθυνος».

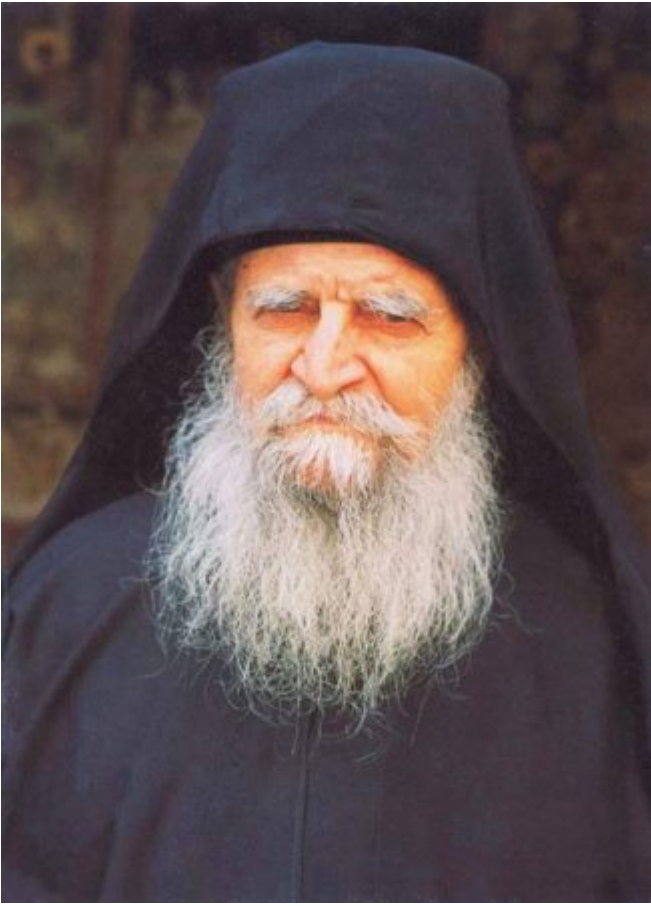
Με πολλήν δυσκολία σαν χελώνα προχώρησα λίγα μέτρα. Βάζω τον σταυρό μου και λέω: «Παναγία μου, δι' ευχών του Γέροντά μου, βοήθησέ με». Μετά απ' αυτήν την μικρήν προσευχήν αισθάνθηκα ότι το βαρέλι στην πλάτη ξελάφρωσε λιγάκι. Προχωρώ ακόμα· αισθάνομαι ακόμα πιο ελαφρά. Αρχίζω πια να περπατώ κανονικά.

Όμως σε λίγο αισθάνομαι ότι έφυγε όλο το βάρος. Μόλις δε άρχισα ν' ανεβαίνω τ' απότομα σκαλιά πίστεψέ με, αισθανόμουν σαν κάποιος από πίσω να μ' έσπρωχνε. Τότε ανέβαινα σχεδόν τρεχάτος τα σκαλιά λέγοντας συγχρόνως συνέχεια και την ευχήν: «Κύριε, Ιησού Χριστέ...».

Στην απόστασιν από τον αρσανάν μέχρι τα καλυβάκια μας, ένα φορτωμένο μουλάρι θέλει περίπου δυο ώρες. Σε διαβεβαιώ, λιγώτερο από μια ώρα ανέβηκα φορτωμένος πενήντα οκάδες λάδι στην πλάτη. Μόλις έφθασα συνάντησα μπροστά μου τον Γέροντα. Λέω:

- Γέροντα, θαύμα μέγα το και το... και πάλι δεν συγκρατήθηκε ο Γέροντας. Αφού μ' έσφιξε στην αγκαλιά του μου λέγει:

- Αυτό παιδί μου, είναι καρπός της τελείας υπακοής. Θέλεις όμως να σου πω κι εγώ; Από την ώρα που κατέβηκες μέχρι και τώρα με ασταμάτητα δάκρυα σου τραβούσα κομποσχοίνι».

*Ο Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης (1910
περίπου - 2001).*

Αυτό το θαύμα το πρωτοδιηγήθηκε ο Γέροντας Χαράλαμπος σ' ένα αρχάριον αδελφόν, με αφορμή κάποιο παρόμοιο περιστατικό όταν εγκαταβιούσαμε στην Ν. Σκήτη. Μόλις βράδυασε ακούγεται στον αρσανά κάποιος να φωνάζει μέσα από το караβάκι: «Πατάτες-πατάτες... Παπα-Χαράλαμπε, έφερα τις πατάτες». Ακούει ο αδελφός αυτός τον Γέροντα να λέη:

- Αχ, τον ευλογημένον. Τέτοια ώρα ποιος να πάη στον αρσανάν;

Και ο αδελφός:

- Έχει ευλογία να πάω εγώ Γέροντα;

- Πήγαινε, παιδί μου, και η ευχή μου θα σε βοηθήση.

Κατεβαίνει ο αδελφός, αρπάζει το τσουβάλι και ανεβαίνει. Μόλις όμως ανηφορίζει, αισθάνεται και αυτός με την σειρά του τόσον ανάλαφρα, ώστε σε μερικά λεπτά έφθασε κιόλας στο καλύβι. Παρατηρεί τον Γέροντα, με το κομποσχοίνι και τα μάτια βουρκωμένα, ασυγκράτητα να τον αγκαλιάζη.

Δεν γνωρίζω αυτός ο αδελφός αν προόδευσε, όμως ο Γέροντας με την φυσικήν του απλότητα και το ξεχείλισμα της αγάπης του λέει:

- Θάρρος, παιδί μου, εσύ μια μέρα θα προκόψης στην καλογερική. Στην συνέχεια θυμήθηκε το θαύμα του βαρελιού και το διηγήθηκε στον αδελφόν αυτόν καταλεπτώς.

Από το βιβλίο του Ιωσήφ Μ. Δ., "Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, Ο διδάσκαλος της νοεράς προσευχής".